

ความน่าเชื่อถือกับหุ้นกู้ โดย อภินันท์ จินศิริวานิชย์

หุ้นกู้เป็นตราสารหนี้ที่ให้ผลตอบแทนที่ต่ำกว่าพันธบัตรรัฐบาล ในขณะที่เดียวกันหุ้นกู้ก็มีความเสี่ยงในด้านเครดิตมากกว่าเช่นกัน เพื่อชดเชยความเสี่ยงให้กับผู้ลงทุน ในด้านที่ผู้ออกหุ้นกู้ อาจมีการผิดนัดชำระดอกเบี้ย และ/หรือ เงินต้น ตามเวลาที่กำหนดไว้ หรือที่เรียกว่า “Event of Default” ดังนั้นหุ้นกู้จึงเสนอดอกเบี้ย หรืออัตราผลตอบแทนที่สูงกว่าพันธบัตรรัฐบาล ที่ถือว่าไม่มีความเสี่ยงในด้านเครดิต

ท่านนักลงทุนคงมีคำถามในใจว่า แล้วจะเลือกลงทุนในหุ้นกู้อย่างไรดีละ เกิดลงทุนไปแล้วหากผู้ออกไม่สามารถจ่ายดอกเบี้ย และเงินต้นคืน ได้ตามจำนวนและเวลาที่กำหนดไว้ มันคงไม่ดีแน่? อันนี้อย่าเพิ่งตกใจกลัวพาลไม่กล้าลงทุนในหุ้นกู้กันเสียก่อนล่ะครับ อันที่จริงแล้วนักลงทุนสามารถประเมินถึงความเสี่ยงด้านเครดิต หรือความสามารถในการชำระหนี้ของผู้ออกได้ก่อนตัดสินใจลงทุนด้วยซ้ำไป ด้วยการพิจารณาถึงอันดับความน่าเชื่อถือ (Credit Rating) ของหุ้นกู้ตัวนั้นๆ ว่า มีระดับความเสี่ยง และความสามารถในการชำระหนี้ของผู้ออกอยู่ในระดับใด

นอกจากนี้ท่านยังสามารถพิจารณาต่อไปได้อีกว่า หุ้นกู้ตัวนั้น มีการค้ำประกัน (Secured bond) และ/หรือ เป็นหุ้นกู้ที่ไม่ด้อยสิทธิด้วยหรือไม่ ถ้ามีการค้ำประกันก็แน่นอนล่ะ ท่านสามารถอุ่นใจได้ว่าหากผู้ออกหุ้นกู้ตัวนั้น เกิดผิดนัดชำระหนี้ขึ้นมา ก็ยังมีหลักประกันหรือผู้ค้ำประกัน มารองรับกับการชำระหนี้แก่ท่านได้ และ/หรือ ถ้าหุ้นกู้ตัวนั้นเป็นประเภทหุ้นกู้ที่ไม่ด้อยสิทธิ (Senior Bond) หากผู้ออกเกิดผิดนัดชำระหนี้ขึ้นมา ท่านก็จะมีลำดับสิทธิในการเรียกร้อง ให้ผู้ออกชำระหนี้แก่ท่านได้เหนือกว่า ผู้ถือหุ้นกู้ด้อยสิทธิ หุ้นบุริมสิทธิ และหุ้นสามัญ ตามลำดับ

ทั้งนี้หุ้นกู้ที่ได้รับการค้ำประกัน และ/หรือ เป็นหุ้นกู้ที่ไม่ด้อยสิทธิ มักมีอันดับความน่าเชื่อถือสูงกว่าหุ้นกู้ที่ไม่มีการค้ำประกัน และ/หรือ เป็นหุ้นกู้ด้อยสิทธิ ที่มีลักษณะใกล้เคียงกัน ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า ความเสี่ยงด้านเครดิตของหุ้นกู้ตัวใดตัวหนึ่ง สามารถสะท้อนหรือวัดได้จากอันดับความน่าเชื่อถือ (Credit Rating) ของตัวหุ้นกู้รุ่นนั้นๆ นั่นเอง

อย่างไรก็ตามในความเป็นจริงแล้ว ถ้าไม่เกิดเหตุการณ์ร้ายแรงเหมือนดังเช่นวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ.2540 ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้นได้ส่งผลกระทบต่อภาคธุรกิจหลายแขนงเป็นลูกโซ่ ทำให้ผู้ออกหุ้นกู้หลายรายไม่สามารถชำระหนี้ได้ตามกำหนด ผู้ออกหุ้นกู้ที่ผิดนัดชำระหนี้หลังจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นนับว่ามีน้อยมากๆ สาเหตุสำคัญประการหนึ่งนอกจากภาวะเศรษฐกิจที่เริ่มฟื้นตัว และการรักษาคุณภาพเครดิตของผู้ออกเองแล้ว ก็คือมาตรการการกำหนดให้หุ้นกู้ออกใหม่ที่เสนอขายแก่นักลงทุนหลายราย ต้องได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ หรือที่เรียกว่า “Credit Rating” จากสถาบันการจัดอันดับความน่าเชื่อถือตามที่สำนักงาน ก.ล.ต. รับรอง (เช่น บริษัท ทริสเทตติ้ง จำกัด และ บริษัท พีทซ์

เรตติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด) จากมาตรการดังกล่าวนับเป็นเครื่องมือที่ทำให้ผู้ลงทุนสามารถติดตามและประเมินถึงความเสี่ยงด้านเครดิต หรือความสามารถในการชำระหนี้ของผู้ออกได้ในเบื้องต้นก่อนการลงทุน ในขณะที่เดียวกันมาตรการดังกล่าว ก็ถือเป็นเครื่องมือที่ช่วยกรองคุณภาพเครดิตของหุ้นกู้ที่จะออกได้ในระดับหนึ่ง เนื่องจากผู้ที่ระดมทุนโดยการออกหุ้นกู้ เมื่อได้รับการประเมินอันดับเครดิตอยู่ในเกณฑ์ต่ำ (เช่น ต่ำกว่าระดับนำลงทุน (Investment Grade) คือ น้อยกว่าระดับ BBB) ผู้ออกอาจใช้ช่องทางการระดมทุนอื่นแทน เนื่องจากส่งผลกระทบต่อจิตวิทยาของผู้ออกเองในเรื่องของภาพลักษณ์บริษัท และรวมถึงนักลงทุนที่ให้ความสำคัญกับเรื่องความเสี่ยงด้านเครดิต สะท้อนได้จากหุ้นกู้ที่นำมาขึ้นทะเบียนที่ศูนย์ซื้อขายตราสารหนี้ไทย (ปัจจุบันเป็น “สมาคมตลาดตราสารหนี้ไทย ThaiBMA”) เกือบทั้งหมดมีอันดับความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับที่ลงทุนได้ (Investment Grade) ตั้งแต่ BBB ไปจนถึง AAA ทั้งนี้ในระหว่างอายุของหุ้นกู้ อันดับความน่าเชื่อถือที่อาจมีการเปลี่ยนแปลงขึ้นหรือลงได้ เนื่องจากสถาบันการจัดอันดับความน่าเชื่อถือจะมีการทบทวนอันดับเครดิต (Monitoring Process) ตลอดอายุของหุ้นกู้เป็นระยะๆ ซึ่งผมจะขอเก็บรายละเอียดไว้กล่าวในส่วนต่อไป

ดังนั้นมาตรการกำหนดให้หุ้นกู้ต้องได้รับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ จึงเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือหนึ่งที่ช่วยกรองคุณภาพเครดิตของหุ้นกู้ที่ออก พร้อมกับเป็นดัชนีวัดระดับคุณภาพเครดิตตลอดอายุหุ้นกู้ที่เสนอขายแก่ประชาชน

ถึงตรงนี้อาจเริ่มสงสัยว่า แล้วใครจะเป็นผู้จัดอันดับความน่าเชื่อถือให้กับหุ้นกู้ และนิยามความหมายเป็นอย่างไร ในขณะที่บางท่านอาจไม่ให้ความสำคัญกับนิยามและอันดับความน่าเชื่อถือ ในความเป็นจริงแล้ว นิยามกับความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ ก็มีความสำคัญอยู่ไม่น้อย เนื่องจากคำว่า “อันดับความน่าเชื่อถือ” มีทั้งความน่าเชื่อถือระดับองค์กร และความน่าเชื่อถือของตราสารหนี้ที่ออก อีกทั้งสถาบันการจัดอันดับเครดิต (Credit Rating Agency : CRA) มีทั้งสถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศ (Domestic Credit Rating Agency : DCRA) และสถาบันการจัดอันดับเครดิตนานาชาติ (International Credit Rating Agency : ICRA) ซึ่งแต่ละระดับก็มีมาตรฐานวัดคุณภาพเครดิตที่แตกต่างกัน นักลงทุนอย่างเราๆท่านๆ จึงจำเป็นต้องเข้าใจนิยามหรือขอบเขตคุณภาพเครดิตเบื้องต้น เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ถูกต้องก่อนการลงทุน

ความน่าเชื่อถือหรืออันดับเครดิต นิยามโดยรวมแล้ว หมายถึง ระดับความสามารถในการชำระหนี้ขององค์กรนั้นๆที่มีต่อเจ้าหนี้ทั่วไป หรือนักลงทุนในตราสารหนี้ ขณะที่อีกนัยหนึ่งหมายถึงความถึงระดับความเสี่ยงในเรื่องความสามารถในการชำระหนี้ต่อเจ้าหนี้ทั่วไป หรือนักลงทุนในตราสารหนี้ ถ้ามองแล้วก็เป็นเรื่องเดียวกันแหละครับ ซึ่งระดับคุณภาพเครดิตจะเป็นเท่าไรนั้น ก็ขึ้นอยู่กับโครงสร้างองค์กร สถานะทางการเงิน และแนวโน้มธุรกิจขององค์กรนั้น เป็นต้น โดยผ่านกระบวนการวิเคราะห์จากสถาบันการจัดอันดับเครดิต ซึ่งพิจารณาทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ แล้วประมวลผลออกมา

เป็นอันดับคุณภาพเครดิต โดยมากจะใช้สัญลักษณ์ภาษาอังกฤษ A-D แทนระดับความสามารถในการชำระหนี้หรือความเสี่ยงขององค์กรนั้นๆ (ขึ้นอยู่กับทำให้คำจำกัดความของแต่ละสถาบันการจัดอันดับเครดิต) เอาละ..จากที่เกริ่นค้างเอาไว้ข้างต้น เรามาทำความเข้าใจกันก่อนว่า

- 1 อันดับเครดิตระดับองค์กร และ อันดับเครดิตของตราสารหนี้ มีความต่างกันอย่างไร ?
- 2 สถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศ และ สถาบันการจัดอันดับเครดิตนานาชาติ ที่จัดอันดับเครดิตขององค์กร และ ตราสารหนี้ มีขอบเขตการวัดคุณภาพเครดิตอย่างไร ?

เริ่มจากข้อแรกกันเลยนะครับ หลายท่านคงเคยเห็นอันดับเครดิต ขององค์กรหรือของตราสารหนี้กันมาบ้าง เช่น AAA หรือ BBB เป็นต้น ซึ่งแม้นิยามโดยรวมจะแสดงถึงความสามารถหรือความเสี่ยงต่อการชำระหนี้ในระดับนั้นๆก็ตาม แต่การตีความและประโยชน์ในการนำไปใช้มีดังนี้ครับ

■ **อันดับเครดิตระดับองค์กร (Company Rating)** แสดงถึง สถานะทางการเงินหรือศักยภาพโดยรวมขององค์กร ซึ่งสะท้อนให้เห็นระดับความสามารถในการชำระหนี้ ต่อเจ้าหน้าที่ทางการเงินขององค์กรนั้นๆ ไม่เจาะจงว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่รายใด โดยมากอันดับเครดิตขององค์กรจะถูกนำไปใช้ เพื่อให้ผู้อนุมัติสินเชื่อ หรือสถาบันการเงินใช้ประกอบการพิจารณาปล่อยสินเชื่อให้แก่องค์กรนั้นๆ ซึ่งสถาบันการจัดอันดับเครดิตจะพิจารณาทั้งโครงสร้างองค์กร ข้อมูลทางการเงิน และแนวโน้มขององค์กรประกอบการพิจารณา ทั้งนี้หากองค์กรดังกล่าวมีการออกตราสารหนี้เพื่อกู้ยืมเงินด้วย ก็ไม่ได้หมายความว่าอันดับเครดิตของตราสารหนี้ (Bond Rating) จะต้องเท่ากับอันดับเครดิตขององค์กรนะครับ นอกจากนี้ตราสารหนี้ทุกรุ่นที่ออกโดยองค์กรเดียวกันก็ไม่จำเป็นต้องมีอันดับเครดิตที่เท่ากัน เหตุผลนั้นก็คืออันดับเครดิตของตราสารหนี้ จะได้รับการจัดอันดับโดยพิจารณาเป็นรุ่นๆไป

■ **อันดับเครดิตของตราสารหนี้ (Bond Rating)** เป็นดัชนีสำคัญต่อการวัดระดับความสามารถของผู้ออกตราสารหนี้ ที่จะชำระคืนเงินต้นและดอกเบี้ย ตามเวลาที่กำหนดไว้ จากผู้ออกตราสารหนี้ โดยอันดับเครดิตของตราสารหนี้จะถูกพิจารณาเป็นรุ่นๆไป ตามเงื่อนไขของตราสารหนี้นั้นๆ เช่น ข้อกำหนดสิทธิ ลำดับสิทธิเรียกร้องในการชำระหนี้ การค้ำประกัน หรือแหล่งที่มาของรายได้ที่รองรับกับการชำระหนี้ในอนาคต เป็นต้น เหล่านี้จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมอันดับเครดิตของตราสารหนี้ที่ออกโดยองค์กรเดียวกันถึงไม่เท่ากัน นอกจากนี้การนำเอาอันดับเครดิตขององค์กร ไปใช้ทดแทนตราสารหนี้ที่องค์กรนั้นออก ก็คงเป็นวิธีการที่ไม่ถูกต้องนัก เนื่องจากขอบเขตในเรื่องความสามารถหรือความเสี่ยงในการชำระหนี้ มีความต่างกัน ด้วยข้อกำหนดสิทธิต่างๆ ตามเหตุผลข้างต้น

แต่อย่างไรก็ดี ผู้จัดอันดับเครดิตตราสารหนี้ มักพิจารณาถึงอันดับเครดิตขององค์กรก่อนในเบื้องต้น จากนั้นจึงใช้ปัจจัยต่างๆร่วมพิจารณาจัดอันดับเครดิตของตราสารหนี้อีกครั้ง ได้แก่ โครงสร้างองค์กร โครงสร้างทางการเงิน/ทุน ความสามารถในการทำกำไร สภาพการแข่งขันในตลาด แนวโน้มของธุรกิจ ความเพียงพอของกระแสเงินสดในการชำระหนี้ และปัจจัยเสี่ยงต่างๆ เป็นต้น และที่สำคัญคือการ

พิจารณาถึงข้อกำหนดสิทธิของตราสารหนี้ในแต่ละรุ่น จากนั้นจึงนำผลประมวลทั้งหมดมาวิเคราะห์เพื่อจัดอันดับเครดิตของตราสารหนี้ ว่าอยู่ในอันดับที่ดีกว่า ต่ำกว่า หรือ เท่ากับ อันดับเครดิตขององค์กร

คราวนี้เรามาดูถึงความต่างระหว่างเกณฑ์การวัดคุณภาพเครดิต ของสถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศ และสถาบันการจัดอันดับเครดิตนานาชาติ ว่ามีมาตรฐานที่ต่างกันอย่างไร? กันบ้าง

สถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศ (Domestic Credit Rating Agency หรือ DCRA) คือ ผู้ที่ทำหน้าที่จัดอันดับคุณภาพเครดิตขององค์กรและของตราสารหนี้ ภายในประเทศ เดียวกันกับที่ DCRA ดำเนินการอยู่ เช่น บริษัท ทริสเรทติ้ง จำกัด ในประเทศไทย เป็นต้น ซึ่ง DCRA ที่ว่านี้อาจเป็นบริษัทลูกของสถาบันการจัดอันดับเครดิตนานาชาติก็ได้ ในประเทศไทย เช่น บริษัท พีทรี เรทติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด โดยสถาบันผู้ให้บริการจัดอันดับเครดิตเหล่านี้ จะใช้เกณฑ์วัดแบบที่เรียกว่า “National Scale” ในการวิเคราะห์ทั้งปัจจัยด้านธุรกิจ (Business) และปัจจัยด้านการเงิน (Financial) เพื่อประเมินคุณภาพเครดิตขององค์กรและของตราสารหนี้ ที่อยู่ภายในประเทศเดียวกันนั้น ซึ่ง National Scale เป็นขอบเขตของการพิจารณาจัดอันดับความน่าเชื่อถือ จากความสามารถในการชำระหนี้ได้ตรงกำหนด และเต็มจำนวนขององค์กรหรือตราสารหนี้ที่ออก โดยเปรียบเทียบกับภาคธุรกิจ หรือองค์กรต่างๆ ที่อยู่ภายในประเทศเดียวกัน เช่น DCRA พิจารณาจัดอันดับเครดิตธนาคารพาณิชย์ของไทย ก็จะถูกพิจารณาจากความสามารถในการชำระหนี้โดยเปรียบเทียบกับธนาคารพาณิชย์ต่างๆในประเทศไทย ไม่ได้ถูกนำมาเปรียบเทียบกับธนาคารพาณิชย์ต่างๆในโลก ะไรอย่างนี้เป็นต้น

โดยมากการใช้เกณฑ์วัดแบบ National Scale จะไม่คำนึงถึงปัจจัยหรือตัวแปรระดับประเทศ เช่น ฐานะทางการเงินของประเทศ นโยบายส่งเสริมการลงทุน หรือ นโยบายทางด้านภาษีอากร เป็นต้น ซึ่งหมายความว่าเมื่อปัจจัยระดับประเทศ หรือนโยบายของรัฐบาลเปลี่ยนแปลงไป ก็ไม่ส่งผลกระทบต่ออันดับเครดิตขององค์กรนั้นๆ ยกเว้นในบางกรณีที่นโยบายของรัฐบาลบางอย่าง อาจส่งผลกระทบต่อโดยตรงต่อความสามารถในการชำระหนี้ขององค์กรอย่างมีนัยสำคัญ ผู้จัดอันดับเครดิตก็อาจพิจารณาเฉพาะในส่วนที่มีผลกระทบโดยตรงเท่านั้น

เอาละ...ที่นี้เราลองมาดูสถาบันจัดอันดับเครดิตนานาชาติกันบ้าง ว่าเป็นอย่างไ **สถาบันจัดอันดับเครดิตนานาชาติ (International Credit Rating Agency หรือ ICRA)** ทำหน้าที่หลักไม่ต่างจากสถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศหรอกครับ คือ เป็นผู้ให้บริการจัดอันดับความน่าเชื่อถือ แต่จะมีมาตรฐานการให้อันดับเครดิตที่เป็นสากล เนื่องจาก ICRA จะพิจารณาโดยใช้ขอบเขต หรือมาตรวัดแบบสากล (International Scale) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการชำระหนี้ ขององค์กรต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งหมายความว่า องค์กรต่างๆหรือตราสารหนี้ ที่ได้รับการจัดอันดับเครดิต ไม่จำเป็นต้องอยู่ภายในประเทศเดียวกับที่ ICRA ตั้งอยู่ก็ได้

ทั้งนี้ ICRA ที่เรารู้จักกันดี เช่น Standard & Poor's (S&P) และ Moody's รวมถึง Fitch Ratings เป็นต้น ซึ่ง ICRA เหล่านี้ จะมีข้อมูลจากองค์กรต่างๆ ทั่วโลก ที่ขอจัดอันดับเครดิต ทำให้สามารถใช้ International Scale มาเปรียบเทียบวัดความน่าเชื่อถือขององค์กร หรือตราสารหนี้ต่างๆ ทั่วโลกได้ ยกตัวอย่างเช่น ICRA จัดอันดับเครดิตให้กับประเทศไทย โดยใช้ International Scale เปรียบเทียบความน่าเชื่อถือ หรือความสามารถในการชำระหนี้ กับประเทศต่างๆ ผลก็คือ ณ.ปี 2004 S&P ได้ให้อันดับเครดิตกับประเทศไทย ระดับ BBB+ (สูงกว่าระดับที่นำลงทุน (BBB) เล็กน้อย) และ Moody's ได้ให้ระดับ Baa1 (สูงกว่าระดับนำลงทุน (Baa) เล็กน้อย) ขณะที่สถาบันการจัดอันดับเครดิตในประเทศ หรือ DCRA ที่ใช้มาตรวัดแบบ National Scale จะให้อันดับเครดิตของประเทศไทย เป็น AAA (อันดับเครดิตสูงที่สุด) ซึ่งนั่นคือข้อต่างกันระหว่าง International Scale กับ National Scale คงเป็นคำตอบคลายข้อสงสัยสำหรับใครบางคนแล้ว ว่าทำไมอันดับเครดิตของประเทศไทย จึงแตกต่างกัน คือมีทั้ง AAA และ BBB

ดังนั้นการที่เราจะใช้อันดับเครดิต พิจารณาประกอบการลงทุน ควรเข้าใจถึงนิยามของมันให้ดี การนำอันดับเครดิตที่จัดโดย DCRA และ ICRA มาทดแทนกัน คงเป็นวิธีการที่ไม่ถูกต้อง อาจผิดกับวัตถุประสงค์ของการพิจารณาได้ อันดับเครดิตที่ให้โดย ICRA จะเหมาะกับการพิจารณาลงทุน โดยเปรียบเทียบกับการลงทุนในประเทศอื่นๆ ขณะที่อันดับเครดิตที่ให้โดย DCRA จะสอดคล้องกับการพิจารณาลงทุนภายในประเทศ ภายใต้สถานการณ์และสภาพเศรษฐกิจ ของประเทศนั้นๆ เป็นสำคัญ

เปรียบเทียบสัญลักษณ์กำหนดอันดับความน่าเชื่อถือของ สถาบันการจัดอันดับเครดิตนานาชาติ (ICRA) ระหว่าง Moody's และ S&P

Moody's	S&P	Definition	Notes
Aaa	AAA	ความน่าเชื่อถือสูงที่สุด	กลุ่มตราสารหนี้ระดับ นำลงทุน (Investment grade bonds)
Aa	AA	ความน่าเชื่อถือสูงมาก	
A	A	ความน่าเชื่อถือสูง	
Baa	BBB	ความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์พอใช้	
Ba	BB	ความน่าเชื่อถือต่ำ	กลุ่มตราสารหนี้ระดับเก็งกำไร (Speculative Grade Bonds or Junk Bonds)
B	B	ความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก	
Caa	CCC	เริ่มมีความเสี่ยงต่อการผิดนัดชำระหนี้	
Ca	CC	คุณภาพเครดิตต่ำมากที่สุด	
C	D	กำลังจะเกิด หรืออยู่ในช่วงที่ผิดนัดชำระหนี้	

ทั้งนี้ในส่วนของ Moody's สัญลักษณ์การจัดอันดับความน่าเชื่อถือยังสามารถแบ่งย่อย เพื่อขยายขอบเขตของนิยามที่กำหนดเอาไว้เล็กน้อย ได้แก่ 1 และ 3 ต่อท้ายสัญลักษณ์นั้นๆ เช่น Baa1 หมายความว่า อันดับความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงกว่าเกณฑ์พอใช้เพียงเล็กน้อย และ Baa3 หมายถึง อันดับความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์พอใช้เพียงเล็กน้อย ตามลำดับ ในขณะที่ S&P จะใช้สัญลักษณ์ประจำบวก (+) และ ลบ (-) เช่น BBB+ หรือ BBB- เป็นต้น

เปรียบเทียบสัญลักษณ์กำหนดอันดับความน่าเชื่อถือในระยะยาว (Long-term Rating) ของสถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศ (DCRA) ระหว่าง Tris Rating และ Fitch Ratings (Thailand)

สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันมี บริษัท ทริสเรตติ้ง จำกัด และ บริษัท ฟิทช์ เรตติ้ง (ประเทศไทย) จำกัด เป็นสถาบันการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศ ซึ่ง "ทริสเรตติ้ง" เป็นสถาบันที่ให้บริการจัดอันดับเครดิตภายในประเทศแห่งแรกในไทย แต่สำหรับ ฟิทช์ เรตติ้ง เป็นสถาบันจัดอันดับเครดิตนานาชาติ ซึ่งได้ขยายกิจการจัดอันดับเครดิตในประเทศไทยด้วย ดังนั้นสัญลักษณ์กำหนดอันดับเครดิตในประเทศไทยจึงต้องมีคำว่า (tha) เพื่อแสดงถึงการให้อันดับเครดิตตามมาตรฐานภายในประเทศไทย

Tris	Fitch	Definition	Notes
AAA	AAA(tha)	ความน่าเชื่อถือสูงสุด และมีความเสี่ยงต่ำที่สุด	กลุ่มตราสารหนี้ระดับนำลงทุน (Investment grade bonds)
AA	AA(tha)	ความน่าเชื่อถือสูงมาก และมีความเสี่ยงต่ำมาก	
A	A(tha)	ความน่าเชื่อถือสูง และมีความเสี่ยงต่ำ	
BBB	BBB(tha)	ความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์พอใช้	
BB	BB(tha)	ความน่าเชื่อถือต่ำกว่าระดับปานกลาง	กลุ่มตราสารหนี้ระดับเก็งกำไร (Speculative Grade Bonds)
B	B(tha)	ความน่าเชื่อถืออยู่ในเกณฑ์ต่ำมาก	
C	CCC,CC,C(tha)	มีความเสี่ยงต่อการผิดนัดชำระหนี้สูงสุด	
D	DDD,DD,D(tha)	อยู่ในภาวะที่ผิดนัดชำระหนี้	

ทั้ง Tris Rating และ Fitch Ratings ได้ใช้สัญลักษณ์บวก (+) และ ลบ (-) ต่อท้ายอันดับเครดิตข้างต้น เพื่อขยายขอบเขตของคุณภาพเครดิตที่นิยามเอาไว้มากกว่าเล็กน้อย(+) และ น้อยกว่าเล็กน้อย(-) ตามลำดับ ส่วนกรณีของ Fitch Ratings จะไม่มีการใช้สัญลักษณ์ต่อท้ายสำหรับอันดับความน่าเชื่อถือ AAA(tha) และ อันดับที่ต่ำกว่า CCC(tha)

อย่างไรก็ตามอันดับเครดิตที่ประกาศใช้ครั้งแรก สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดอายุของหุ้นกู้หรือตลอดอายุของสัญญา เนื่องจากสถาบันการจัดอันดับเครดิตจะมีกระบวนการทบทวนอันดับเครดิตหรือที่เรียกว่า Monitoring Process ในกรณีของ Tris Rating จะมีการทบทวนทุกรอบ 1 ปี ในระหว่างนั้นหากมีเหตุการณ์สำคัญที่มีผลกระทบต่อองค์กรที่ให้อันดับเครดิตนั้นโดยตรง ก็จะมีการทบทวนอันดับเครดิตนั้นๆ โดยแบ่งเป็นการประกาศ **เครดิตพินิจ (Credit Alert)** เพื่อรายงานความเป็นไปได้ และ **เครดิตวาระ (Credit Update)** กรณีที่มีเหตุการณ์สำคัญกระทบและมีข้อมูลอย่างเพียงพอ เพื่อรายงานอันดับเครดิตใหม่

ส่วนกรณีของ Fitch Ratings จะมีการรายงานในรูปแบบของสัญญาณการปรับอันดับความน่าเชื่อถือ (**Rating Watch**) เพื่อแสดงถึงแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงอันดับเครดิตในช่วงนั้นๆ แบ่งเป็น Positive (สัญญาณบวก) Negative (สัญญาณลบ) และ Evolving (สัญญาณวิวัฒนาการยังไม่ชัดเจน)